

Évközi 3. vasárnap

Mk 1, 14–20

„Jöjjetek utánam!”

A Jézust követő tanítványok többsége halász volt. Emiatt Jézus ebből a mesterségből több hasonlatot is átemelt tanításába. Az évközi 3. vasárnapon hallott szentírási szövegben az „emberhalász” kifejezés a rabbinikus irodalomban a becsapott emberek körét jelentette, az Oszövetségben pedig az Isten ítéletére vonatkoztaták, A görög vándorprédikátorok is halásztak maguknak tanítványokat, de amit Jézus tett, az mégsem ilyen alkalmi emberhalászat volt, mert őt tanítványai mindhalálig követték.

Ezzel a Krisztus-követéssel is van némi probléma. A „tanítványiség” lényege a követés. A rabbik tanítványai, akik éppen úgy megosztották életüket mesterükkel, mint Jézus tanítványai, különböztek Jézus tanítványaitól. A rabbi-növendékek ugyanis csak időlegesen vállaltak életközösséget mesterükkel, s amint „felszabadultak”, már sok mindenben függetlenítték magukat. Másrészt a rabbi-növendékeket mesterükkel szellemi és lelki értelemben a Tóra kötötte össze. A tanítványok életének központja lett és maradt Jézus, ő töltötte be a későbbiekben a Tóra szerepét, ő lett a Szentírás.

A tanítványok életének azt a mozzanatát, hogy „elhagyták hálójukat” gyakorta túlértékelik a magyarázók. Úgy gondolják, az tudja csak igazán Jézust követni, aki mindenről lemond, amit e világ jelent. Kempis Tamás, a középkor nagy lelki írója szinte csak erre edzette a szerzetes-olvasóit, hogy a bűnös világot és annak minden csábítását el tudják hagyni. Nagy buzgalma mögött azonban veszélyes féligazság rejtőzött. Ugyanis nem a világ elhagyása lesz a tanítványosság legfőbb kritériuma az apostoloknál, hanem Jézussal való állandó, tartós kapcsolat a világban. Ha ez a lelki-szellemi kapcsolat megszűnik, értelmét veszíti a világ elhagyása. A külvilág iránti érdeklődésünket számos okból veszíthetjük el. Ennek lehet körös oka is, például a depresszió. Vagy megtörténhet, hogy annyit foglalkozunk magunkkal, azt gondolván, hogy keresztény lelki életet élünk, hogy meg is feledkezünk a világról. Ettől még önmagában nem leszünk sem szerzetesek, sem jó keresztények.

A jó szerzetes nem vágyik világi hiúságokra, noha természetesen neki is vannak vágyai. De a jó szerzetes mind a világban, mind a világtól elvonultan arra vágyik, hogy megtalálja az élet és lélek közösségét Mesterével, Jézussal. Ez a közösség vezérli őt a világban és a magányban egyaránt.

E szemléletbeli fordulat nélkül nem beszélhetünk a felnőtt keresztények igazi elhivatottságáról. A családban élők elmélyült kereszténységéről. Csak ennek a szempontnak a helyes megértése vezérelhet bennünket a helyes tanítványi magatartás megértésére. Különböző is Jézus nem volt olyan aszkéta, mint Keresztelő János. Se olyan szigorú, mint a farizeusok, talán még a remeték zord magányát sem vállalta, legfeljebb csak időlegesen. Jézus nem volt világtól idegenkedő esszéus, ő a világba hozta Isten jó hírét, hogy itt meggyökereztesse, tehát nem vonulhatott el. Evett, ivott, öncélú fanatizmussal nem böjtölt, nem dorbézolt, nem vonult vissza a vidám emberi együttléttől. Nem akarta gúzsba kötni az embert, hanem megszentelni.

Nehezebb magunkévá tenni ezt a tanítványi szemléletet, mint betartani a különböző lemondást. Nem vonulhatunk félre a templomban, hogy egy-egy fél órára szentek legyünk, hanem jelenlétünkkel, munkánkkal a munkahelyünket, a barátainkat és ellenségeinket kell megszentelnünk. Jézussal együtt a világot kell újrateremtünk, hiszen általa lett a világ az, aminek lennie kellene. Ha környezetünkben a dolgok visszakerülnek a helyükre, ha olyan bölcsen mérlegeljük a jót és a rosszat, ahogyan Jézus tette, akkor kezdünk az ő tanítványai lenni, megszentelni családunkat és rokonainkat, munkatársainkat, akik nem annyira vallásosak, szomszédainkat, akik eléggé közömbösek. Jézus jó ember volt. Szent ember volt. Isten Fia volt. Ebből annyit kell megvalósítanunk, amennyit tudunk.

Zebedeus fiainak imája

Jézusunk! Köszönjük, hogy megváltoztattad az életünket. Már korábban is hallottuk, hogy te prédikálsz. Már forgattuk a szavaidat szívünkben, de mégis ragaszkodtunk a jól megszokott életünkhöz. A kenyérkeresetünket, a családunkat túl fontosnak tartottuk. De te egyre közelebb jöttél hozzánk. Hallottuk, hogyan hívtad meg a társainkat, a nekik

tett ígéreteidet. De ez még nem volt elegendő, hogy melletted döntsünk. Köszönjük, hogy utánunk jöttél. Megláttál a parton, és nemcsak megláttál, hanem meg is szólítottál, el is hívtál. Hála neked, Jézus, hogy értünk is eljöttél, és mi igent mondtunk hívásodra. Miattad otthagytuk a régi életünket, és te teljessé tettél bennünket. Add, kérünk, hogy soha ne felejtsünk el ezért hálát adni neked! Amen.